

[H. C. Hansen.]

over, at det, der ligger på folketingets bord i dag hvis augustforligets overholdelse af de 2 pct. skal gennemføres, vil medføre, at der ikke er én eneste krone i lønglidning i de kommende år, og at der ikke er én eneste øre til rådighed i nogen som helst dansk virksomhed i disse to år til ydelse af lønforhøjelser. Dette er uigennemførligt. Regeringen ved det. Socialdemokratiet ved det, og alligevel gennemfører man det. Jeg siger velbekomme. Fremskridtspartiet har anført den eneste mulige løsning på problemet, nemlig at løse de lavtlønnedes problem gennem en forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Det er kun stædighed, når de øvrige partier ikke vil acceptere dette.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Må jeg have lov at udtale min absolutte undren over fremskridtspartiets løsning. Jeg har omhyggelig læst den. Den består af et dagsordensforslag, som jeg erkender nærer stor respekt for det talte ord, idet det kun indeholder en udtalelse og derefter siger, at så går tinget over til næste sag på dagsordenen. Det er fremskridtspartiets løsning, at vi skal stoppe behandlingen af det, vi foretager her, og affinde os med, at der træder en storkonflikt i værk i nat kl. 00, idet vi går over til næste sag på dagsordenen efter at have fået luft for vores sædvanlige svada.

Må jeg have lov til at takke forligspartierne, fordi det er lykkedes gennem deres vilje og evne at skabe baggrund for, at det mæglingsforslag, der har været det eneste konkrete forslag, der kunne forventes at finde forståelse hos arbejdsmarkedets parter, nu har en chance, ja, jeg tror, jeg kan sige en sikkerhed for at blive gennemført.

Jeg vil i øvrigt benytte lejligheden til fra denne talerstol at rette en tak til forligsmanden og til arbejdsmarkedets forhandlere, der gennem deres dygtige arbejde med dette mæglingsforslag har givet os et stykke værktøj i hånden i dette ting, vi ellers ikke ville have kunnet være i besiddelse af.

Jeg skal til hr. Christophersen om begrebet den procentvise dyrtidsregulering sige, at også jeg mener, at en løsning af dette spørgsmål trænger sig på. Men jeg er af den opfattelse, at der ligger et så klart tilsagn fra begge arbejdsmarkedets parter, et tilsagn, der ikke er forsvundet, fordi arbejdsgivergruppen ikke har

ment i øvrigt at kunne stemme for mæglingsforslaget, at vi skal acceptere dette tilsagn og afvente den rigtigere løsning, parterne selv vil være i stand til at finde på et vanskeligt spørgsmål, i stedet for midt i en overenskomstperiode at henvise spørgsmålet til en voldgift.

Må jeg i anledning af hr. Christophersens betragtninger om den kommende ATP-lovgivning sige, at der jo er ganske store kredse i denne sal, der ved mange lejligheder taler om staten og det offentlige som den alt for store arbejdsgiver, ligesom der er ganske store kredse i denne sal, der ved tilsvarende mange lejligheder taler om de offentligt ansatte som værende de alt for mange. Men nu er de altså pludselig, både staten som arbejdsgiver og de offentligt ansatte som lønmodtagere, blevet for få og for små til at kunne fortjene en plads i ATPs bestyrelse. Det undrer mig, ligesom det undrer mig, at der fra venstres side er en vis modstand imod, at der gennem ATP-midlerne fremtidig vil kunne komme flere midler til eksistens til investering i dansk industri og i dansk erhvervsliv.

Jeg skal til hr. Ib Christensen sige, at jeg tror, han forstår, at vi ikke vil være i stand til at acceptere hans dagsordensforslag. Havde det holdt sig til det første led om den frie forhandlingsret, havde vi været ubetinget enige, men når det videre i forslaget fastslås, at tinget kun skal gribe ind på afgrænsede områder, må vi sige, at det ikke lige netop er tidspunktet for os, samtidig med at vi forhåbentlig om ret kort tid gennemfører et meget omfattende mæglingsforslags ophøjelse til lov, at have den opfattelse.

Så skal jeg i øvrigt sige, at udgangspunktet for det, vi her beskæftiger os med, er, at en kyndig forligsmand og nogle dygtige og erfarne forhandlere fra begge parter på arbejdsmarkedet, forhandlere med et mangeårigt fagkendskab til de enkelte områder og til arbejdsmarkedet som helhed, har skabt et mæglingsforslag, at dette mæglingsforslag, samtidig med at det fik en overvældende tilslutning fra lønmodtagerside, desværre ikke opnåede den tilstrækkelige tilslutning fra arbejdsgiverside, og at det derfor må være det umiddelbart logiske at møde dette mæglingsforslag fra folketingets side og ophøje det til lov. Det er nu ved at lykkes.

Vi stemmer imod de ændringsforslag, der er stillet, og vi stemmer imod de dagsordensfor-